ÎNTÂMPLARE OBIŞNUITĂ

P. STĂNESCU

În loc de introducere

Noile produse se numeau, simplu, „îngrăşăminte". Pe lângă aceasta, pe etichetă erau adăugate încă trei litere: „FAC", pe care puţinii neiniţiaţi nu le băgau în seamă, însă care pentru ceilalţi însemnau „fertilizatoare, acceleratoare".

Experimentarea lor, în cursul anului trecut, dăduse rezultate de-a dreptul surprinzătoare. Că pământul îşi creştea rodnicia, nu era încă nimic. Dar... în afară de aceasta, ochii uimiţi ai cultivatorilor şi chiar ai experimentatorilor, constatară că spicele de grâu creşteau şi se coceau într-o singură lună, dând o recoltă bogată. S-ar fi putut chiar încerca, în condiţiile destul de neprielnice pentru aşa ceva ale climei noastre, să se obţină două recolte pe an.

Două recolte pe an la grâu? Ar fi oare posibil?

Şi de ce nu? Cercetări asupra substanţelor acceleratoare ale creşterii – auxine – hormoni de creştere, se făcuseră încă de multă vreme. Se ştia că ele accelerează creşterea plantelor, că influenţează în mod favorabil asupra coacerii fructelor şi asupra calităţii lor.

Iar dacă prima recoltă se putea face destul de devreme, s-ar fi putut încerca să se obţină şi cea de a doua, îndată după aceea. Încă odată, de ce nu?

Dar nu despre asta vreau să vă povestesc acum, ci de o altă întâmplare. După cum vă spuneam, noile produse începuseră să fie fabricate pe scară industrială. Vă închipuiţi însă că era un proces de fabricaţie destul de delicat şi, de aceea, fusese repartizat noii fabrici ultramoderne de chimie, construită tocmai în anul trecut.

Primele pachete cu îngrăşământul „FAC" porniseră spre magaziile gospodăriilor agricole. De acolo, aveau să fie răspândite pe ogoare. După câteva săptămâni, însă, provizia se termină şi... nici un pachet nu mai părăsi fabrica... Ce se întâmplase? Pentru ce tocmai acum, când era nevoie mai mare, se oprise producerea „FAC-ului"?

Un mister chimic.

— De două săptămâni, secţia D nu a mai dat nimic. Nici un gram de produs utilizabil. Şi asta, trebuie să recunoaşteţi, este de neconceput! Inadmisibil...

Era o şedinţă de producţie, special convocată. Inginerii ascultau cu capetele plecate. Moscu, şeful secţiei D, mâzgălea nervos cu creionul o foaie de hârtie din faţa sa, privind-o fix de parcă din suprafaţa ei, acoperită cu desene neverosimile, i-ar fi putut răsări inspiraţia. Erau înfăţişate acolo capetele unora din colegii săi ce se aflau acum în jurul mesei, capete aşezate pe trupuri din cele mai neaşteptate. De pildă, capul prietenului său Vasilescu, al cărui abdomen, în realitate, era de două ori mai gras decât etuva în care-şi păstra preparatele, se afla montat la un trup zvelt de biciclist, în chiloţi şi tricou, pedalând vijelios. Figura mereu zâmbitoare a inginerului Marineanu surâdea, plantată în mod cu totul arbitrar deasupra

gâtului unei fete cu rochița bătută de vânt. Iar inginerul şef- o persoană uscată, slabă şi de statură mică – era înfățişat înconjurat de nori negri, în chip de Zeus mâniat. Din ochelarii care-i străluceau deasupra nasului inginerului şef-Zeus, porneau fulgere care electrocutau toate celelalte făpturi efemere, create de creionul lui Moscu.

— Ce este deci de făcut? Situația trebuie serios analizată – încheie inginerul şef, ai cărui ochi nu erau departe de a arunca, în mod efectiv, imaginatele fulgere.

Moscu privi încă odată hârtia şi, ridicând mâna, ceru cuvântul.

— Situația este următoarea – declară el. Un produs nou, de cea mai mare importantă pentru agricultură a fost pus la punct în laboratoarele noastre de cercetări. Toate experiențele au dat rezultate foarte bune. Pe urmă, a intrat în fabricație în uzina noastră, la secția 0. Substanța obținută s-a dovedit a fi foarte activă, eram cu toții foarte mulțumiți. Noile îngrăşăminte în fabricarea cărora substanța noastră servea ca un catalizator, se dovedeau a fi de calitate excepțională. Vestitul îngrăşământ „FAC"...

Inginerul şef bătu cu creionul în masă, nervos.

— Treci, te rog, la subiect... Astea le ştim...

Vasilescu, care stătea lângă Moscu îi şopti, cu mâna la gură.

— Dacă mă iubeşti, stimabile... să trecem la plebicist...

— Bine, nene Trahanache – îi răspunse în şoaptă presupusul Farfuridi şi apoi continuă cu voce tare. V-am amintit despre aceste lucruri ca să nu uităm că timp de o săptămână totul a mers splendid. Dar, după aceea – şi Moscu oftă – produsul obținut nu a mai avut nici o eficiență. Complet nul. Cu toate că substanțele utilizate sunt aceleaşi, cu toate că aparent produsul final nu se deosebeşte în nici o privință de cel obținut la început – el nu mai are, totuşi, nici un efect. Combinațiile chimice pe care D-34, cum îi spunem noi, le cataliza înainte – rămân acum indiferente şi... reci. Îngrăşămintele nu mai au calități atât de apreciate. Şi de ce? Asta nu am reuşit încă s-o descoperim.

Între inginerii adunați în jurul mesei, se stârni parcă un freamăt. Moscu era glumeț, e adevărat, plin de voie bună şi gata oricând să joace o farsă, întotdeauna cu o replică veselă şi aparent neserioasă pe buze; dar, pe lângă toate acestea, era un om care-şi iubea meseria şi se pricepea poate mai bine ca toți ceilalți în treaba lui. Dacă nu izbuteau să descopere pentru ce noul produs îşi pierduse orice eficacitate – asta însemna că lucrurile stăteau mai prost decât s-ar fi putut crede.

— Analizele chimice nu arată nici o diferență între primele şi ultimele produse, urmă Moscu. Continuăm cercetările... şi sper ca până la urmă să descoperim defectul... Nu trebuie însă să uităm că aci e vorba de o substanță cu rol de catalizator. Un catalizator, nu e nevoie să vă mai amintesc, lucrează în cantități extrem de mici pentru a favoriza combinarea unor cantități foarte mari de substanțe.

Tocmai de aceea, o impuritate, în cantitate infinit de scăzută, este în stare să modifice acțiunea catalizatorului... Şi s-ar putea ca tocmai aci să fie buba! încheie Moscu.

După aceste cuvinte, nu mai rămânea nimic de adăugat. Inginerii se ridicară şi porniră tăcuți spre laboratoare şi secții. Pe masă rămăsese doar

foaia de hârtie mâzgălită pe care se adăugase un nou amănunt: un Moscu mititel, citind dintr-o carte groasă, pe coperta căreia stătea scris: „Dezlegarea misterelor, în zece lecții". Era un autoportret.

— Şi totuşi, vom descoperi misterul – declară Moscu inginerului Vasilescu.

— Încerci din nou prepararea?

— Desigur, deşi simt că e complet inutil. E doar atât de simplu. Ce poate să intervină?

În odaia rezervată laboratorului, care se găsea alături de hala de preparație a secției D, Moscu îi demonstra inginerului Vasilescu faptul tulburător: că nimeni şi nimic nu pare a fi vinovat de nereuşită.

— Materiile prime sunt substanțe pure. Iată, aci este acidul acetic. L-am schimbat de patru ori. Cei patru reactivi alăturați sunt toți în stare purisimă. Nisipul din acest borcan reprezintă bioxid de siliciu 98%. Am schimbat de câteva ori sursa tuturor acestor substanțe, le-am cercetat puritatea... fără însă nici un rezultat. De altfel, adevărul este că din aceste materii prime noi obținem totuşi catalizatorul.

— Cum? exclamă Vasilescu. Bine, dar credeam că tocmai asta nu reuşeşte...

— Dar de unde! Analizele chimice demonstrează precis acest lucru, substanța are compoziția cerută...

Inginerul Vasilescu se frecă gânditor pe bărbie.

— Şi, cu toate astea – continuă Moscu – acest catalizator... nu catalizează. E ceva, un afurisit „ceva", care-l împiedică să acționeze. Îngrăşământul obținut, „FAC-ul" nu are nici o acțiune asupra creşterii.

— Aşadar, acesta-i misterul... şopti Vasilescu. Ştii, mă gândesc dacă nu cumva aş putea să-ți dau o sugestie. Am auzit că la Institutul de chimie-fizică, doctorul Berceanu se ocupă cu cercetări în legătură cu microscopia în ultraviolete şi că a avut de-a face, pe lângă multe alte substanțe, şi cu unii din reactivii pe care îi foloseşti. Poate că, dacă ați apela ia el...

În laboratorul întunecat...

Lumina violetă îmbăia întreaga încăpere. Dulapurile de metal alb mat străluceau luând acum nuanțe albastru-roşcate care se strecurau până în colțişorul cel mai ferit. Frunzele plantelor folosite pentru experiențe îşi schimbaseră şi ele culoarea – erau acum cafenii, nefireşti. Doar halatele celor doi oameni care priveau la microscop cu atenție, rămăseseră încă albe, dar şi ele reflectau aceeaşi lumină, obositoare. Mânile le erau palide; chipurile lor păreau uneori galbene ca ceara iar alteori băteau în verzui.

Dar ochii celui care ar fi deschis uşa camerei cu perdele negre la ferestre nu s-ar fi oprit nici asupra dulapurilor, nici asupra multelor plante, eprubete şi borcane de pe masă şi nici asupra chipurilor palide ale celor doi oameni. Ca de un magnet, privirea i-ar fi fost atrasă de izvorul de unde izbucneau razele violete: o sferă pe jumătate tăiată, înăuntrul căreia strălucea orbitor un tub de cuarț în forma literei V.

În fața lămpii, unul dintre oameni privea, aplecat asupra unui microscop, în timp ce celălalt aştepta, jucându-se nervos cu câteva lamele de sticlă.

— Este clar că nu apare destul de evident, rosti acesta din urmă, continuând după o lungă tăcere o discuție începută cu multe ore înainte.

— Şi totuşi, se vede culoarea verzuie – ripostă celălalt, ridicându-se de la microscop. Îşi frecă ochii cu mâna şi-şi puse apoi ochelarii cenuşii pe care-i purta în buzunarul de la piept ai halatului.

Prietenul său făcu câțiva paşi, măsurând camera în lung şi în lat. În aceeaşi clipă, se auzi o bătaie în uşă. În pragul ei se ivi figura binecunoscută a inginerului Moscu.

— Iertați-mă, poate vă tulbur dar... n-am avut răbdare – spuse Moscu în chip de introducere.

Îşi puse pălăria pe masă, acoperind lampa cu ultraviolete şi apoi ridică privirea cu o întrebare mută, dar foarte elocventă în ochi. Tăcerea care urmă îl lămuri.

— Înțeleg, e încă prea devreme... continuă tot el. În definitiv, abia azi dimineață v-am rugat să mă ajutați şi, poate...

— Nici un poate! îl întrerupse Mateescu. De azi dimineață şi până acum – ora 16 şi 20 de minute, după ceasul de precizie pe care-l port la mână – n-am făcut altceva decât să examinăm substanțele dumitale în fel şi chip cu microscopul şi cu ochii liberi, în lumina ultravioletă filtrată. Şi rezultatele sunt clare. Particulele nu au fluorescența lor obişnuită. Clar, îți spun!

Moscu îl privi pe Mateescu, apoi pe doctorul Berceanu care dădu afirmativ din cap.

Într-adevăr, spuse acesta din urmă – fluorescenta particulelor fine de silice nu mai este aceeaşi. S-ar părea că în substanța nouă a intervenit un extinctor. Şi...

Lichidul care conținea dizolvat catalizatorul şi care, în lumina zilei, părea incolor, ca apa curată, deveni acum colorat, răspândind în jurul său o lumină slabă, gălbuie.

— Ai văzut? – spuse doctorul Mateescu, stingând lampa. O soluție pură din substanțele folosite de noi nu ar trebui să dea la lumină ultravioletă nici un fel de fluorescentă. Ar trebui să fie complet incoloră. Or, soluția asta devine luminoasă, gălbuie. Însemnează că aci se mai află ceva. O impuritate. Impuritatea asta joacă la noi rolul de extinctor... iar în cazul vostru face ca substanța catalizatoare să nu mai aibă nici un efect. O inactivează.

Moscu se ridică în picioare.

— Acum, m-am lămurit complet. Ei, şi care este această blestemată impuritate?

Doctorul Berceanu râse.

— Asta e cam greu să ți-o spunem. Dacă voi, prin analizele chimice, n-ați putut-o descoperi... Probabil că se găseşte numai în urme... În tot cazul, trebuie să ştii că sunt multe substanțe care pot da o lumină fluorescentă, galbenă, la lumina ultravioletă...

Moscu deveni din nou abătut. Atunci... ce are de făcut? De unde provenea impuritatea?

— Cum aş putea afla oare... murmură el încet.

Mateescu îl întrerupse.

Cred că nu există decât un singur mijloc.

Moscu îl privi cu îndoială.

— Şi anume?

— Să ne transformăm în detectivi.

Asta era culmea! Nu mai lipsea decât atâta: să-şi bată de-a dreptul joc de el... Moscu nu ştia ce să creadă. Îşi aminti de desenul pe care-l făcuse în timpul şedinței... şi se stăpâni. În definitiv, pentru ce alții n-ar avea dreptul să facă glume?

— Eventual, să facem mai întâi o documentare serioasă, propuse el. Să începem cu aventurile lui Sherlok Holmes.

— Cum, crezi că n-am vorbit serios? Îmi pare rău! protestă Mateescu. Multe cercetări în ştiință pot deveni mai pasionante decât aventurile unor adevărați detectivi. Iar aci... În cazul nostru, nici mai mult nici mai puțin, va fi necesar să descoperim criminalul...

— Adică extinctorul, zise Moscu luminându-se.

— Exact. De unde vine, cum de ajunge în fabricație? De ce la început n-a fost şi pe urmă a venit?

Moscu îşi frecă mâinile bucuros.

— În cazul acesta, detectivul şef...

— Voi fi eu, Mateescu Alexandru; coordonatorul şi şeful direct – doctorul Berceanu. Iar pe dumneata...

— Pe mine? Mă iei ajutor de detectiv, nu-i aşa?

— Hm... ştiu eu? Dumneata eşti mai curând victima... pe care o vom salva. În sfârşit, armele noastre...

— Lampa de ultraviolete... sugeră Moscu.

— Exact! Apoi reactivii chimici...

— Microscopul...

— Şi, în special, făcu Mateescu, ridicând mâna cu degetul arătător spre tavan, spiritul ştiințific! Acesta trebuie să ne conducă în mod constant!

Doctorul Berceanu îi privea zâmbind.

Am impresia că vă înțelegeți foarte bine, făcu el în concluzie. Sânteți la fel de tineri şi entuziaşti, dotați cu o fantezie deosebită... pe urmă vă şi pricepeți... În ale aventurilor detective. Cred că sunt premise suficiente ca să aveți succes!

Pe urmele vinovatului

Este greu să descriem în amănunt fiecare din încercările făcute în decursul celor două zile următoare de cercetătorii noştri, în căutarea modului în care s-ar fi putut introduce acea Impuritate care, după cum demonstra Mateescu, reprezenta principalul vinovat ai insuccesului în legătură cu îngrăşămintele „FAC".

Mai întâi, fuseseră cercetate materiile prime. Numeroasele substanțe, acizi, săruri, baze, ba chiar şi apa distilată, fuseseră examinate cu grijă. O cameră „obscură" amenajată într-o odăiță alăturată laboratorului secției D, adăpostea lampa de ultraviolete cu raze filtrate şi microscopul. Aci, ceasuri

de-a rândul, diferitele substanțe trecuseră în dreptul lămpii, examinate atât cu ochiul liber cât şi cu microscopul. Desigur, unele din substanțe prezentau un grad oarecare de fluorescentă: izbite de razele invizibile emise de lampă, ele deveneau pe loc luminoase.

Dar ochiul experimentat al lui Mateescu îi spunea imediat „nu e fluorescenta dată de vinovat". Nu era culoarea sau nuanța galben-verzuie, atât de cunoscută acum.

Rând pe rând, substanțele utilizate în fabricație trecuseră în dreptul lămpii cu filtru Wood.

— Nimic! anunța Mateescu de fiecare dată când Moscu vâra capul în odăița întunecată.

La început, Moscu, entuziast, rămăsese alături de Mateescu, urmărind examinarea clipă de clipă până când începuse să simtă că ochii îl usturau.

— Efectul ultravioletelor – îi explică Mateescu. Cu toate că iradiațiile ultraviolete cu lungimea de undă mai lungă nu sunt atât de nocive pentru vedere ca acelea scurte, e totuşi periculos să stai aci multă vreme. Aşa încât... ieşi afară şi te chem când va fi nevoie... Nu uita că eu mă servesc la microscop de un filtru galben care opreşte cea mai mare parte din radiațiile vătămătoare.

Aşa încât Moscu fu nevoit să-şi astâmpere nerăbdarea. De altfel, avea destule de făcut şi aşa. Toate substanțele ce urmau să fie examinate trebuiau dizolvate mai întâi şi turnate în nişte vase de cuarț prin care radiațiile ultraviolete pot trece uşor, în timp ce sticla opreşte o parte din ele.

Rând pe rând, aceste vase de cuarț erau aduse în camera obscură şi erau respinse de examinator.

— Nu e nici asta!

În sfârşit, Mateescu stinse lampa şi ieşi, ştergându-şi ochii.

— Nu, substanțele n-au nimic, nu conțin extinctorul, declară el. Moscu se aşeză încet, descurajat pe scaun. Şi el, care pusese atâta suflet, care avea atâta încredere că de astă dată avea să afle pentru ce producția „FAC-ului" nu mergea!

— Acum ce-i de făcut? întrebă el încet.

Mâna îi apuca maşinal, un creion ce se afla la îndemână şi începu să mâzgălească o hârtie. Mateescu se apropie de el şi-şi puse mâna pe umărul inginerului.

— Nu trebuie să te laşi descurajat. În primul rând, orice detectiv poate să dea greş câteodată. De altfel, chiar aşa se întâmplă, la început, în cele mai multe romane de acest soi. Pe urmă, ține seama că nici măcar nu am terminat încă prima fază a cercetărilor. Mâine, vom vedea ce este cu recipientele folosite. O să urmărim fazele fabricației rând pe rând.

Moscu se ridică şi strânse mâna lui Mateescu.

— Prin urmare, ancheta noastră continuă?

— Continuă! afirmă Mateescu aruncând o privire asupra foii de hârtie de pe masă. Un desen foarte caracteristic: o casă, pe uşa căreia era o tăbliță „Vinovatul" şi pe lângă care un detectiv cu nişte cătuşe în mâini, trecea fluierând şi uitându-se în altă parte...

A doua zi, vasele în care erau făcute diferitele amestecuri de substanțe, fură cercetate pe rând. Şi tot pe rând, ele ieşeau din odăița întunecată, cu diagnosticul „sănătos", „nimic anormal", „nici o urmă".

Pe măsură ce vasele care părăseau camera obscură se adunau, mai numeroase, chipul lui Moscu devenea mai întunecat. Parcă cu fiecare vas decretat „în bună stare" i s-ar fi adăugat încă o trăsătură amară pe chipul său de obicei luminos. Nu-i mai venea nici să facă glume.

Vinovatul e descoperit!

Mai rămăseseră trei recipiente, despre care însă se dovedi că era cu neputință să fie aduse în laboratorul întunecat. Erau nişte vase de amestec grele şi, mai ales, fixate în dispozitive speciale, care cu anevoie ar fi putut fi desfăcute.

— Nu-i nimic, o să le cercetăm la fața locului, declară Mateescu. Va trebui însă să întunecăm sala.

Ferestrele mari ale halei fură acoperite cu perdele negre şi, în scurtă vreme, doar becurile electrice iluminau încăperea. Cei şapte tehnicieni care lucrau în secția automatizată priveau cu multă curiozitate aparatul micuț care fusese aşezat cu multă grijă lângă primul vas de amestec. Stinseră lămpile şi Mateescu puse în funcție lampa. Chipurile tuturor de față deveniseră pe loc livide, în timp ce ochii şi dinții le străluceau alb, fosforescenți. Oamenii priviră tăcuți, aşteptând ca Mateescu să-şi continue cercetarea.

Mateescu privi spre prima cuvă şi exclamă apoi, atât de tare încât răsunaseră toate vasele de sticlă.

— Aci e! Am descoperit! Aci e!

Moscu sări în sus şi alergă lângă el. Într-adevăr, se vedea foarte clar. Pe marginea cuvei se zăreau pete mari, luminoase, care străluceau în întunericul sălii. Lumina răspândită de aceste pete era galbenă.

— Cuva este de vină. De aci veneau impuritățile! Dar... cum de-au putut ajunge aci?

Mateescu dădu din umeri.

— Cum s-ar spune... am descoperit arma crimei, dar nu pe principalul vinovat, rosti el. De fapt, cum a putut ajunge o impuritate în această cuvă?

— Cu substanțele... Mateescu protestă.

— Imposibil! Doar le-am examinat! Nici o eprubetă nu cuprinde impuritatea care dă aci petele astea evidente...

Un tehnician se apropie de ei.

— Aş vrea să vă spun ceva. Asta este cuva 5, care se amestecă mecanic în fiecare 5 minute şi care trebuie supravegheată îndeaproape.

Mateescu îl privi, fără să înțeleagă.

— Ei, şi?

— Şi, pe rând, când supraveghem fabricația, este necesar să urmărim îndreaproape acest amestec.

— Şi te gândeşti dacă nu s-ar putea introduce în acest timp incidental urme dintr-o substanță care... Dar cum? întrebă Moscu.

Se aşternu câteva clipe, tăcerea. Apoi Moscu dădu din umeri. Ce importanță avea? Bine că descoperiseră unde era „buba", după propria lui expresie.

— Aduceți o cuvă de rezervă! strigă el.

În scurtă vreme unul din oamenii din sală veni, purtând în brațe o cuvă nouă, scoasă chiar atunci de la magazie. Privită în lumină ultravioletă, se dovedi a fi cu totul curată – nu avea nici o urmă de impuritate.

— Să facem o preparare de probă! propuse Moscu.

Entuziasmați, ceilalți se puseră îndată pe treabă. Erau foarte veseli. Cât timp treaba nu mergea, în secția asta era o tăcere de moarte. Fiecare încercase să găsească motivul nereuşitei şi, fireşte, nu izbutise să-l găsească. Muncitorii deşi nu se descurajaseră, erau tare abătuți. De ce nu mergea treaba? Dacă de la început n-ar fi reuşit, ar fi fost altceva. Ar fi însemnat că rețeta nu era bună şi basta! Dar aşa, după ce timp de două săptămâni obținuseră nişie produse excelente, să nu mai poată prepara nimic ca lumea, asta fusese o adevărată enigmă. Bine că se rezolvase deşi nu în întregime! Producția începu să meargă. Pe rând tehnicienii supravegheau mersul operației.

Deodată, Mateescu spuse:

— Să stingem lumina. Aş vrea să mai cercetez o dată toată instalația, la lumina ultravioletă.

Moscu se împotrivi.

— Crezi că mai e nevoie? Gata – am descoperit cauza.

— Totuşi... insistă Mateescu, un ultim control nu strică.

Moscu dădu din umeri.

— Bine. Să stingem lumina!

Se făcu întuneric şi din nou lampa Wood intră în funcțiune. Un moment, toată lumea tăcu, apoi se auzi un murmur de surpriză, de consternare. Petele galbene se iviseră din nou, pe aceeaşi cuvă!

— Dar... ce-i asta! exclamă Moscu. Asta-i vrăjitorie... e ceva de neînchipuit! Ce se întâmplă? De unde vin petele astea ?

Se vedeau limpede, strălucind galbene în întuneric.

Ceilalți muncitori şi tehnicieni se apropiară şi ei, privind petele galbene, luminoase. Deodată, Mateescu strigă pentru a doua oară în intervalul scurt de cinci minute:

— Extraordinar! Ia te uită!

Arătă cu degetul către mâna dreaptă a primului tehnician. Pe degete, pe palme şi pe dosul mâinii sale se zăreau pete galbene, puternic strălucitoare!

— Vinovatul se află pe mâna dumitale!

În loc de încheiere

Şi aşa, misterul a fost dezlegat. Petele erau provocate pur şi simplu de o alifie calmantă împotriva eczemei pe care o utiliza tehnicianul nostru. Involuntar, sprijinindu-se de cuvă, pentru a privi înăuntrul ei şi a supraveghea mersul operațiilor, el introducea urme din substanța inactivantă.

Pentru ce, la început, totul mersese bine? Simplu. Pentru că tratamentul cu alifia respectivă începuse mai târziu.

Dar... o să mă întrebaţi: ce fel de povestire a mai fost şi asta. Fără aventuri, fără criminali adevăraţi, fără urmăritori?

Şi totuşi, întâmplări de acest fel se întâlnesc foarte adeseori în viaţă. Şi una din aventurile cele mai palpitante ale cercetătorilor ştiinţifici reprezintă descoperirea adevărului în legătură cu mistere asemănătoare. Dacă nu mă credeţi, întrebaţi orice om de ştiinţă...

SFÂRŞIT